

наивно незнание което отдалъчва суетността и гордостта.

Каквато хубост и да притежава дѣтинството и каквато любовъ и да ни внушава, не трѣбва да отдаваме на него голѣма важностъ. Ние обичаме много да говоримъ за дѣцата, караме ги да говорятъ много, показваме ги, въсхваляваме ги, ласкаемъ ги, даже не смѣемъ да имъ кажемъ истината. Това отъ което най много се въсхищаваме въ дѣтинството е приятността: ние се стараемъ да направимъ дѣтето да бѣде приятно, безъ да се беспокоимъ дали е то добро. Има два вида приятности: едната е слѣдствие на самата невинностъ на тѣзи хубава възраст, другата — на прѣждевременното подражание на една по напѣдижла възраст; първата е усладителна, втората е жалостна. Нищо не може да бѣде по отвратително отъ това да гледашъ едно дѣте което има обноски, варужностъ, говорение и облѣкло на възрастна челоувѣкъ. Ние не можемъ да не оплакваме навицитѣ които едно неразбрано раскошество е въвело днесъ въ облѣклото и въ духътъ на дѣцата. Разбранитѣ людие пшккатъ като гледатъ тия хубави сжщества, приятността на които е въ наизността и безгрижността, да се облачатъ съ облѣкла корави, тѣсни, надуги, натрупани съ ленти, борящи се въ гиздението съ моднитѣ лица и лишающии изсушителната миризма на суетността. Дѣцата може да се разглезатъ по два начина: чрѣзъ слабостта къмъ дѣцата, чрѣзъ многото снисхождение къмъ малкитѣ имъ недостатъци. Тѣзи слабостъ си има, безсѣмнѣнно, своитѣ неудобства, и азъ не я за-